

מספר סידורי; שניים: כך הגיע למספר סידורי מאה. אחרי כל מספר הופיעו שם פרטי ושם משפחה. של מי היו השמות? כל השמות היו בדויים, אף אחת מן הדמויות לא היתה קיימת במציאות גם לא תוארה על ידי הכותב, אך בהחלט היה יכול לקרות ב"שומקום" שהשם הבדוי יהיה שייך לגמרי במקרה למישהו שאכן קיים. את זה הכותב לא ידע, ומאין יכול היה לדעת? הוא ביצע מעשה על גבי הנייר ולגמרי לא ידע למי יהיה עליו, בשומקום, למסור את הנשק. הוא לא ידע גם שב"שומקום" לא היה כבר איש שישב בכית סוהר על גניבת-לחם, כלומר כבר לא היה אף צדיק גמור.

מפולנית: **אביבה שביט**

15 → למצטרפים בע"ם

לכן, התכוונתם העיקרית של אנשי הרוח היום, צריכה להיות לדעתי אחרת לגמרי ממעשה ה"הצטרפות" העיף, עליהם לעסוק בניסוח אחר, חדש של היהדות, של הציונות. לקבוע מיהו יהודי, ומיהו יהדות כאופן הרחב והפתוח ביותר האפשרי. לקעקע שקרים מוסכמים כמו זה שהעם היהודי הולך לאיבוד בגלל נישואי תערובת (כשהוא מתאבד בהחלט בכוחות עצמו באמצעות ה"מיהו יהודי" הקיים), כמו השקר בעניין הירידה והעלייה. במקום עיסוק זה כהבלים, יש להגדיר מחדש מהי מדינה. (אין מדינה יהודית, יש מדינה. זה שבמדינה זו — במקרה או לא במקרה — התרבות הדומיננטית היא יהודית, אינו פותר אותנו מכל "כללי המשחק" הקיימים בכל מדינה אחרת. ואם חיים במדינת ישראל "יותר מדי" אנשים "אחרים", הם חייבים להיות שותפים מלאים ב"משחק" זה.) יש להגדיר את מושג הריבונות, האזרחות, לחצוב דברים אלה מחדש, להיאבק עליהם. הם אבדו אצלנו. טושטשו לחלוטין. ודווקא בעניינים אלה, גישותיהם ומגמותיהם של ה"מצטרפים" אינן שונות מהותית מגישות ה"המון", כשם שאין כל הבדל מהותי בין דעות הקונצנזוס הלאומי לדעות ה"זהירנים" שבינינו. לדוגמה — נושא הוויכוח הגדול — שטחים — אי"י השלמה — מיעוט ערבי — בוויכוח זה ניתן להבחין בשתי חלוקות: (לארבע קבוצות) חלוקה אחת בין המצדדים בישראל השלמה, לבין אלה המדברים על חלוקה. חלוקה שניה בין אלו הרוצים במדינה יהודית ואלה המעוניינים במדינה דו-לאומית. הדבר המדהים הוא, שלמעשה לא העניין הטריטוריאלי הוא המכריע, אלא העניין האנושי ופה לא קיימת חלוקה כמעט. כ-95% מעם ישראל רוצים במדינה יהודית. אינם מוכנים לחיות עם ערבים, וההבדל הוא בין אלה שרוצים גם את אי"י השלמה וגם מדינה יהודית, ובין אלה שאינם רוצים לחיות עם ערבים, ומוכנים לשלם את המחיר הטריטוריאלי עבור זה. המשותף לשני המחנות, הוא אי-היכולת הפסיכולוגית הבסיסית לחיות עם האחר, עם העולם החיצון. כאן משתרגת ההסטוריה שלנו סביבנו ומושכת אותנו למיד-המדמנה. היכן גבול הפרגמטיות שלי בעניין זה? — בתשלום המחיר עבור אי-היכולת הבסיסית האמורה. אלא שבנקודה זו איני שלם עם עצמי, משום שאני יודע שמאחורי עמדת המעשית, נמצא הדבר היסודי המפ-יע לנו לחיות בעולם מאז — הניכור.

עכשיו חילק את הנשק הממונה על הצבאיות. קחו כמה שאתם רוצים — אמר — אומנם זה לא ממני אלא, מהממונה על המשטרה, אך קחו מידי. וכשכל גנבי הלחם, בעלי המצפון הצודק היו עמוסי נשק הם הוזמנו לשולחנות ערוכים כדי המלך, ואז בקשה הדמות האפורה שברקע, את רשות הדיבור וכך אמרה: — לקחתם נשק, ועשו בו ככל העולה על דעתכם, אם תחסר לכם תחמושת בקשו עוד — אני מבטיחה לכם שתקבלו עוד ללא שאלות ומענות. וכעת נרימה כוסית לחיי ולכבוד מאה הצדיקים הגמורים שלנו! פרו ורבו! שוב נשמע מטח מעבר לחלונות ולאחר מכן, התהוללו משוחררים מכל דאגה עד שעות הבוקר המוקדמות. בעלות השחר החלו חומקות מן הארמון דמויות עמוסות נשק וצדק מושלם ולכבוד כל אחת לחוד נשמע מטח כבוד ביציאתה. בכירת "שומקום" אנשים לא ישנו. לחשו לעצמם: — לגונבי-הלחם יש נשק, בידיים.

אך בלילה הזה לא קרה דבר "בשומקום"; מעט מדי נותר מן הלילה הזה. בכירת "שומקום" כבר האיר יום חול רגיל. "בשומקום" החלו להתרחש הדברים כבר בלילה הבא, בפבריים, ברחובות חשור כים, בסמטאות ומאחורי פינות הרחוב. כמו בסרט גרוע נראו צלליות מסתננות וחומקות; רק בפבריים נשמעו יריות כודדות. במרכז העיר שרר שקט. ולמרות זאת, גם בפבריים וגם במרכז היתה האוכלוסיה חסרת מנוחה; היה ידוע מי היורה. אך לא היה ידוע מי על הכוונת. בינתיים — לא. לאחר הלילה הזה המשטרה לא מצאה גוויות בשום מקום. לאחר הלילה הבא גילו נמקי האשפה עקבות דם באחד הפבריים, או אולי היו אלה השומרים. הסתבר, אפוא "שבשומקום" מישהו נפצע, ושוב לא היה ידוע מי נפצע. אך היה ידוע בבירור מי פצע. ולאחר מכן התרחשו הדברים כאילו היו יוריים והפוצעים מתאמנים באומנותם ורמת הביצוע הלכה והשתפרה; עקבות הדם נמצאו לעתים קרובות יותר, לילה אחד התגלו כשני מקומות, אחר-כך בשלושה ולאחר מכן בעשרה, בפבריים. כל הזמן רק בפבריים, אבל מישהו זריו מבין השוטרים, אוספי האשפה, או השומרים, יכול היה בנקל להבחין שב"שומקום" מתהווה פתיל, שבייל חלווני המוביל למרכז העיר. כך זה נמשך זמן מה; מדי לילה יריות, מדי בוקר עקבות דם, ולזה התלווה חוסר הוודאות של האוכלוסיה, שהרי ב"שומקום" היה ידוע מי היורה, וב"שומקום" לא היה ידוע מי מהווה את מטרת הירי. מעוררת פליאה היתה העובדה ששום פצוע לא פנה לרופא ושום רופא לא נקרא ל"שומקום". בנתיב ספירלי או חלווני, עכ"פ בכיוון הפוך, החלו להתפשט שמועות; ממרכז העיר אל הפבריים, אך השמועות לא התייחסו ליוריים. נושאתיהם היו המאורעות המתרחשים ב"שומקום" בארמון קהילת המנהיגים והמחנכים. סברו בין היתר שהדמות האפורה שברקע אמרה כביכול אל הירי: — גונבי-הלחם בכל זאת שופכים דם; חוזרים לסמלים הישנים ואיני יודעת טיב התופעה; מרגיעה או מדאיגה.

גירסה אחרת נשמעה (הפעם דובר כממונה על הצבאיות או אולי כממונה על המשטרה): — האם פנה מישהו אל אדוני עם טופס בקשה לתוספת תחמושת? אני מניח שזה יכול לקרות ואנא זכור שהאמון שלי בהם מוסיף להיות ללא סייג. לבסוף הגיע יום, בעצם בוקר, שבו לשוטרים, לאוספי האשפה ולשומרים התגלו שתי עובדות, אשר האירו באור חדש את כל העניין. במרכז העיר, בכיכר הראשית הופיע כתמי דם ובאחד הפבריים נמצאה גופה. זמן האימונים הסתיים כפי הנראה — חברים לנשק לשעבר החזירו לעצמם את כושרם שאבד. הגופה שנמצאה עצרה את גל התהדה של האוכלוסיה. כעת התגלה — מה שהיה עד כה כחידה — מי היוה את מטרת הירי: היוריים ירו ביוריים. ההתרחשויות ב"שומקום" קבלו קצב קבוע. קודם נמצא מת אחד לשבוע; אחרי כן כל שלושה ימים; מאוחר יותר בכל ימות השבוע; ולבסוף, בעלות השחר, כשהש-ביל החלווני והספירלי התאחדו במרכז העיר, מונחים היו שיבעה הרוגים בכיכר המרכזית (בלילה התחולל ירי כבד), לעומת זאת שרר שקט מוחלט בפבריים. באותה עת ספרו את החללים; תשעים ותשעה צדיקים-גמורים נפרדו מן החיים. את הגופות של שבעת האחרונים קברו בצורה הפגנתית על חשבון אוצר הקהילה. בזמן ההלוויה ההמון השתולל משמחה והירי לא נשא נאום בכית הקברות. הוא אומנם הכריז על דת דומיה אך ללא הועיל. במקום דומיה נשמעו קריאות היד: לא ברור אם לכבוד מאת הצדיקים או לכבוד קהילת המנהיגים והמחנכים, בכל אופן הריעו, ויש לזכור שהיו אלה אזרחים שחונכו לאור החוק והצדק. את הלילה הבא בילתה בבדידות הדמות האפורה שברקע והתפשטה השמועה שהיא לא אמרה דבר לאיש ב"שומקום". אותו הלילה בילה מישהו נוסף בבדידות, בחדרון קט, בעליית הגג. לאורה הקלוש של נורת חשמל חסרת אהיל, חבוש בכוחות עצמו, בכמה מקומות. הוא ישב ליד שולחן זעיר, או מכתבה קטנה, קצת עצוב ומעט מיואש, אבל כעת החל להתגבר על המשבר. מתוך העצב והיאוש החלו בוקעים כוחות יצירה; לתחושה זו התל-ויתה הכרה חדשה ואף עלתה על קודמתה. בשומקום צריך היה להתחיל מחדש. למטרה זו היו צריכים לשמש דף נייר, כקבוק דיו ועט וכמובן, המוחשי ביותר והזרוק ללא סדר בערימה נשק אוטמטי — תשעים ותשע פריטים. הפריט המאה היה תלוי על מסמר נעוץ בקיר ליד תמונתה של האם-הקדושה; תחמושת הייתה מפורזת בכל, על הרצפה ועל הרהיטים. בשומקום עדיין ניתן עוד למצוא מאה צדיקים גמורים — הנחה שכזאת נולדה בראשו של הצדיק הגמור המאה; הצביור שלנו קיבל חינוך אידיאלי, הכרתי להדת חיל כמעשים. על כן הצדיק המאה על דף הנייר, אחז בעט וטבל אותו בדיו ורשם את השורה הראשונה של הטקסט: "שומקום רשימה חדשה ומעודכנת של מאה צדיקים גמורים" לאחר שכתב את השורה הזאת, הדגישה ולאחר מכן רשם מספר סידורי; אחד, נקודה; אחרי הנקודה רשם את שמו הפרטי ואת שם משפחתו, ובשורה חדשה

קרגל בע"מ

יצרני קרטון גלי ומויכלי אריזה

לוד, ת.ד. 65
טל. 054-28666
טלקס 31155